

se je bil zmotil. Ravnatelj je imal vsak dan belo kavo, med in kruh, pa mehko posteljo, njegov ata zasluži na dan več ko mama ves mesec v čistilnici, pa mu prinese take darove in toliko! Nam pa sama jabolka in punčko, ker smo revni!

»To je krivica, krivica!« je nenadoma zakričal na ves glas, da se je vse ozrlo vanj, ki je trepetaje stal v klopi, s skrčenimi pestmi in podbrekljimi očmi. Tresel se je po vsem životu in uporno zrl v ravnateljevega.

Takrat se je zakrohotal ves razred, saj je bilo vendar smešno: Miklavž je osrečil vsa srca, in tamle pa se kremži nezadovoljnež, ki je dobil premalo. Ravnatelj je stopil bliže in mu ponudil košček čokolade. Tadek se je pa zdajci vzpel, stisnil zobe in odrinil roko s čokolado.

»Pa je krivica!« je zatulil v razposajeni razred, potem je pa sedel, naslonil glavo v dlani in se bridko razjokal. In nihče več se ni norčeval iz njega.

Ta dan je bil za Tadeka kakor doslej še nobeden. Za tem prvim spoznanjem jih je prišlo še mnogo, mnogo, a nobeno ni bilo tako grenko, tako do dna boleče.

BOŽIČNA

DORO

MARJANČEK IN MAJA,
PRIDNA OTROČIČA,
DOLGO ŽE SE VESELITA
ZLATEGA BOŽIČA.

STRIC, LETALEC V NOVEM SADU,
PISAL JE OBEMA,
DA Z LETALOM JU POPELJE
PRAV DO BETLEHEMA.

VSI PASTIRČKI OKROG HLEVCA
BODO OSTRMELI,
JEZUŠČEK SE BO NASMEHNIL:
„DOBRO STE LETELI!“
